

sammen med strukturen i det daværende erhvervsliv, hvor store enkeltmandsejede virksomheder var et resultat af industrikulturens vækst. Strukturen er nu ændret, så den type fondsdannelser vil vi næppe se flere af.

Motiverne bag fondsstiftelserne var forskellige. I flæng kan nævnes en brændende kunstinteresse, ønsket om at give alle borgere adgang til kunst, social indignation eller viljen til at gøre noget for sit land. Andre motiver har været mere virksomhedsrettede. Det har kunnet være ønsket om at bevare en virksomhed samlet eller at sikre den mod arvinger uden fornødne evner til at drive virksomheden videre.

De store, gamle almengørende fonde er dannet i perioden fra 1900 til 1950, og de er næppe stiftet ud fra ønsket om skattemæssige spekulationer, alene af den grund at beskattningen på stiftelsestidspunktet var meget lav. De seneste fondsdannelser er mere upersonlige, udsprunget som de er fra den finansielle sektor hovedsagelig i forbindelse med fusioner. De vil næppe heller blive efterfulgt af mange. De har tilført kulturlivet milliarder af kroner gennem årene. Beløbene er af en størrelsesorden, som det offentlige ville have svært ved at erstatte. Vi burde glæde os ublandet over den enorme berigelse af vores kultur, som fondene står bag.

Erhvervslivets støtte til kulturen er heldigvis i vækst. Vi ser mange spændende eksempler på samarbejde. Statens Museum for Kunst driver sit X-rum med tre årlige udstillinger af samtidskunst finansieret af et sponsorat.

Men udbyttet af arbejdet er gensidigt. Eksempelvis har sponsorater til udvikling af it-løsninger inden for museumsverdenen ført til en produktudvikling, som har været til gavn for begge parter. Sponsorater er som bekendt kendetegnet ved, at sponsorer for at få en skattemæssig godkendelse af ydelsen som markedsføring skal have en modydelse af kulturinstitutionen. Venstre vil gerne ændre lovgivningen, så de kan fratrække rene donationer uden modydelse.

I Venstre er vi meget tilfredse med det stadig tættere samarbejde mellem kulturverdenen og fonde og virksomheder, ligesom vi glæder os over fondenes mangfoldighed. Vi ønsker at forstærke de incitament, der kan føre flere penge til kulturlivet. Det fremmer pluralismen, men der er stadig behov for store offentlige tilskud.

Kl. 10.40

I kraft af den lovgivning, som Socialdemokratiet påbegyndte, og som den borgerlige regering i 1980'erne gennemførte med bred opbakning,

har kulturen modtaget flere midler, end nogen regering ville kunne tilgodese den med. I dag strør fondene med mild hånd livgivende midler ud over det danske kulturlandskab. Venstre ønsker, at den hånd hverken skal styres eller stækkes.

På vegne af Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative vil jeg gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget anerkender den store betydning, som private fonde og virksomheder har for det danske kulturliv. De bidrager med deres støtte og engagement til et rigere, mere varieret og mangfoldigt kulturudbud.

Folketinget konstaterer,

- at regeringen har taget en række konkrete initiativer til at styrke samspillet mellem kultur og erhverv,
- at regeringen vil følge udviklingen på området, og
- at regeringen vil være opmærksom på forholdet mellem den offentlige og den private støtte til kulturlivet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 48).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Der var sådan set ikke så meget nyt i Vestres ordførertale, for det har været kendetegnende gennem mange år, at taknemlighed skulle være omdrejningspunktet for den kulturpolitiske diskussion af fondenes betydning, men er det nødvendigt den mest progressive tilgang til spørgsmålet?

Jeg tror ikke, at der er ret mange her i Folketinget – vi vil i hvert fald ikke i Socialdemokratiet – som vil stække eller styre de private fonde eller for den sags skyld virksomhedernes engagement i dansk kultur. Jeg tror, der er bred politisk enighed om, at de private midler, der er til benyttelse i kulturlivet, selvfølgelig er et gode.

Det interessante i dag er at få placeret de private fonde og virksomhederne i en større kulturpolitisk sammenhæng og politisk overveje, diskutere og forholde sig til, hvad konsekvenserne af fondenes betydning er. Til det vil jeg gerne